

**CHƯƠNG 2001:
NGƯỜI OÁN NHẤT.**

Hôm đó là tối ngày thứ Năm 25 tháng 1, tôi đang dạy Tiến khi có ghét ai thì đừng nên ghét một cách cùng cực mà không hề xem lại. Với tôi, cho dù người tôi ghét cỡ nào, người đáng chết cỡ nào, người mà tôi ghét căm gan cỡ nào, người mà không còn một chỗ nào có thể nói là xứng đáng để đoái hoài đến, tôi cũng đều xem lại. Có thể hôm nay tôi còn ghét nhưng chưa chắc ngày mai tôi còn ghét, có thể ngày hôm sau vẫn còn ghét nó thì tôi xem và luôn xem con người ta có gì bỏ qua được không và mỗi khi chuyển lệnh “giữ sổ” một người nào đó, tôi thường đoán, nếu một ngày nào đó mình muốn cho nó “sống” lại có được không? Thường một quyết định quan trọng, tôi thường suy nghĩ đến tận cùng của một vấn đề. Nhiều lúc bực mình quá, tôi cũng có những từ đại ngôn nhưng tôi không hề mang một tâm sát như nhiều người chung quanh tôi. Tâm các vị này thật là nhỏ nhoi nhưng tôi không nói được nên thường thường tôi đợi dịp, hay có cơ hội từ một người nào khác gần gũi, để nói lộ ra sai sót thì tôi chính để làm gương cho kẻ khác. Bởi vì thực tế thì không phải ai mình cũng chính được.

Nói thật, lòng tôi, tôi không thích người bên cạnh tôi có tâm sát hay có sự suy nghĩ nhỏ nhặt, ích kỷ,... Người bên cạnh tôi có thể là người “giết người” cũng được nhưng điều tôi yêu cầu là không được có tâm sát, không nhỏ mọn... Thời gian này, tôi cũng thấy Sư Tử có nhiều tư tưởng khiến cho tôi rất không vui lòng mà điều tôi tối kỵ nhất là tư tưởng nhỏ nhặt. Tôi không muốn nói vì hờ một tí thì nói thì đâu còn vui vẻ gì. Tôi thường bắt bẻ các đệ tử chung quanh từng điểm nhỏ nhặt, rồi la rầy vô cớ, tôi cố ý để cho Sư Tử xem. Tôi biết Sư Tử sẽ nghĩ:

- Nó cũng như vậy mà bày đặt nói!

Tôi càng làm tợn, làm vô lý cho bà quan sát. Tôi biết bà sẽ muôn đời không nhìn ra được sự khác biệt. Khi tôi rầy người, tôi không hề ném cái ghét vào họ dầu rằng hành động rầy thấy rất dữ dằn. Rất khác với người khác, chưa rầy mà đã cảm được sự nặng chịch từ trong thân phát ra... Hay những người vì hoàn cảnh ở xa, hầu như ai cũng thương, cũng nhớ đến tôi. Tôi đâu có cho họ cái gì đâu? Họ đâu có lợi lộc gì khi theo tôi đâu? Chỉ một lý do duy nhất mà trong lòng họ đều cảm nhận ra được là tôi thương họ, tôi vì họ.... Điều này Sư Tử không hề có!

Tôi dạy Tiến:

- Với một người đáng chết, mình hãy nhìn vào cái tận cùng của nó. Nó có đáng chết không? Nó làm sai vì nó không biết hay nó cố tình? Nó cố tình vì nó ngu hay nó có tri thức? Hay hôm nay mình ghét nó, mình thù nó, ngày mai còn không? Mình nắm chắc được tư tưởng của mình trong ngày mai không? Nó chết rồi, nếu cần mình làm cho nó sống được không? Nhiều lắm, nhiều lắm. Nhìn thấu suốt thì mình không hề làm lỗi, cho dù mình giết người, giết hàng loạt người nhưng lúc đó hành động của mình sẽ không còn là hành động bị điều khiển bởi tâm sát nữa. Từ vô thủy cho đến nay, Thầy từng là một bậc Chuyển Luân Thánh Vương, từng trải qua bao nhiêu đời mang vai trò cai trị thiên hạ nhưng Thầy bảo đảm rằng tiền thân của Thầy chưa từng giết oan một mạng nào cả mặc dầu trước mắt luôn có hàng triệu triệu vong linh đang chực chờ đòi mạng. Tôi hỏi Tiến:

- Nếu có những âm phần đến với mình, Tiến làm gì?

Tiến trả lời:

- Chuyển vận cho họ đi tu học?

Tôi cười:

- Cũng giống như các vị ở Việt Nam. Điều này ta không đào sâu vào nhưng với mình, mình vẫn để cho họ theo đòi mình, đó là cơ hội cho họ học từ mình, họ học cái hạnh của mình. Học và thực hành là cái tu tại chỗ đó!

Một vị hỏi:

- Tiên thân Thầy chưa từng giết oan người vậy tại sao lại có hàng triệu vong hồn đi theo đòi mạng của Thầy?

Tôi nói:

- Vậy thôi! Hôm nay Thầy cho phép một phần lực nào oán Thầy nhất, muốn đòi mạng Thầy ngay bây giờ được phép vào đây!

Một phần lực nữ bước vào, tôi bảo phòng Thông Linh chuẩn bị để cho các pháp hữu chung quanh được nghiên cứu. Tôi hỏi phần lực:

- Vị là ai? Tại sao lại oán và theo đòi mạng của Thầy?

Phần lực trả lời:

- Tôi tên là L. là vợ của một viên quan làm đường lộ tại Giang Nam. Cách đây gần 300 năm, tôi là người có nhan sắc, Ngài đã cho đầy chồng của tôi và bắt tôi tiến cung. Tôi không chịu, Ngài đã giết chết tôi, giết chồng và cả gia đình của tôi. Tôi thù Ngài, suốt 300 năm nay, tôi đi theo Ngài để đòi Ngài trả lại cho tôi cái nợ năm xưa.

Tôi hỏi:

- Ngày xưa vị có từng gặp mặt của Hoàng Đế không?

Phần lực trả lời:

- Không!

Tôi hỏi:

- Hoàng Đế đã từng gặp mặt vị không?

Phần lực trả lời:

- Không!

Tôi hỏi:

- Chồng của vị bây giờ ở đâu?

Phần lực trả lời:

- Bây giờ là một trong những đệ tử của Thầy!

Tôi hỏi:

- Tại sao trong suốt 300 năm nay vị không lấy được mạng của Thầy?

Phần lực trả lời:

- Vì Thầy là một vị lớn nên được Thiêng Liêng hộ trì!

Tôi hỏi:

- Sau khi chết, vị có được các vị Phán Quan, Diêm Vương cho biết tại sao mình bị chết không?

Phần lực trả lời:

- Không!

Tôi nói:

- Thôi! Hôm nay Thầy cho phép vị được xuống Địa Phủ, hỏi rõ Diêm Vương xem mình chết bằng cách nào?

Phần lực hỏi:

- Bây giờ à?

- Ừa! Bây giờ!

Ngày Chúa Nhật 28 tháng 1, đang nằm nghỉ, phần lực L. đến xin gặp tôi. Tôi bảo đợi, tôi gọi phòng Thông Linh để các pháp hữu được tham dự. Tôi hỏi phần lực:

- Sao vị đã hỏi Diêm Quân chưa?

Phần lực:

- Thưa Thầy! Tôi đã hỏi, chính các quan đã mạo lệnh Hoàng Đế để làm chuyện này.

Tôi nói:

- Thôi! Nhân đây Thầy mở thêm cái trí cho vị và cho tất cả những phần lực cũng đồng một hoàn cảnh để hiểu thêm nhé! Trước hết, Thầy nói với vị về chính sách của tiên thân Thầy ngày xưa để vị và các vị tương tự như vậy thấy ra. Tiên thân Thầy thường xuất cung, đó là điều mà các lãnh đạo ngày xưa không một ai dám làm. Vì vậy, sự xuất cung của tiên thân Thầy là một hiện tượng lớn, từ đó có biết

bao nhiêu tác phẩm văn chương, tiểu thuyết lãng mạn hóa hành động này. Nhiều người đều cho tiền thân Thầy đào hoa,...

Thực sự, đào hoa thì ai trên đời cũng có cả, nhưng bị tiểu thuyết hóa thì nhiều hơn. Đúng ra vào thời đó, chính sách tiến cung của tiền thân Thầy được xem là tốt đẹp nhất trong lịch sử phong kiến trên toàn thế giới. Cung nhân vào thời đó chỉ có hơn 100 người, các đời khác thì ít nhất phải là 3000. Những cung nhân nào không được hoàng đế chú ý thì trên 20 tuổi được cho về quê lấy chồng. Điều này rất khó có ở một quốc gia được xem là cường quốc. Và lại, chính sách tiến cung chỉ nhắm vào người Mãn Châu ở một vùng nhỏ thuộc phía bắc Trung Quốc, không phải tiền hành tiến cung rộng rãi trên toàn quốc để tránh sự xáo trộn trong xã hội, vì nếu cứ 3 năm tiến cung 1 lần thì gia đình nào có con gái tới tuổi phải lật đật gả chồng sẽ tạo nên một sự rối loạn,... và chỉ có đời của tiền thân Thầy là có chính sách đó.

Điểm thứ hai là sự báo oán. Tại sao mấy trăm nay lại báo oán không được? Rồi các vị cứ tự giải thích là Thiêng Liêng hộ trì. Thiêng Liêng rất công bằng mà! Kẻ tà, kẻ ác thì ai hộ trì bây giờ? Vị có bao giờ tự hỏi, tại sao chồng mình lại đi theo người “đã từng giết mình, hại cả nhà mình” để tu học và làm đệ tử? Người đó có đáng gì đâu mà đi theo để học? Mình phải thấy có điểm gì khác trong đó chứ! Ngày xưa hoàng đế chưa từng gặp mình, mình cũng chưa từng gặp hoàng đế thì lấy cái gì mà hoàng đế lại chọn vị để tiến cung? Người có gia đình như vị đây thì đâu có được tiến cung và lại vị cũng không có thể lực gì bảo trợ thì làm sao được tiến cung? Họa chẳng chỉ vào cung làm nhân công trong vài năm thì về, thì làm sao có chuyện gặp hoàng đế hay gia đình phải bị giết? Đừng có để cái hận che lấp lý trí mình như vậy. Suy nghĩ cho kỹ lại. Bây giờ vị thấy sao? Theo Thầy đời mạng suốt 300 năm nay, vị thấy sao? *(Ghi chú năm 2012: Sự tiến cung ngoài việc chọn người hầu còn là một bàn đạp về chính trị. Tiền thân Thầy không có phạm lỗi thì lấy gì bị hại?).*

Phần lục:

- Con xin Thầy độ cho con đi tu!

Tôi nói:

- Độ đi tu thì chắc chắn Thầy sẽ cho vị đi tu. Bây giờ, trước khi đi tu, vị nghĩ sao?

Phần lục:

- Con sẽ cho mọi người biết về trường hợp của con.

Tôi nói:

- Điều đó đúng nhưng ý Thầy hỏi điều nhỏ hơn nhưng rất cần thiết!

Phần lục:

- Con xin lỗi Thầy!

Tôi nói:

- À! Vậy là tốt, biết lấy lễ nghĩa làm đầu vậy là tốt. Thôi chúc vị tu học tinh tấn.

Sau chuyện lần đó, các vị hiện diện đã hiểu thêm cái thực về hàng triệu vong linh đang chờ đời mạng, tôi cứ để đó, để cho họ thì thố, để cho họ tìm cách để một lúc nào đó họ ngộ ra. Tôi sẽ lấy cái họ cố tâm phá tôi, cố tâm hành tôi để làm cái duyên, họ sẽ thấy họ làm sai, tôi để cho họ mắc của tôi một món nợ, sau này, nếu có duyên gặp lại, tôi sẽ dùng món nợ này mà họ mắc để dạy cho họ học. Khi được dạy thì họ có buồn nhưng không hề quên chuyện nghiền ngẫm để học hỏi. Ngoài vấn đề cảm nhận từ cái ra, phần khác còn là cái nợ đối với tôi, tương tự như vậy, cũng từ bao đời nay họ cố gắng lấy mạng của tôi, nay thì chỉ ngồi để nghe tôi dạy cho họ, không lẽ lại giận tôi sao? *(ghi chú 6-2012: Thiêng Liêng là công bằng và với lưới Trời thì không gì qua lọt. Vì thế, thấy oán mà báo oán không được, quả báo không đến với người thì phải hiểu rằng người ta không hề tạo ra ác nghiệp, không làm điều ác, không phải là tội nhân... Thế nên, cứ luôn tìm cách hại người, phá người mà người vẫn tồn tại không hề lay chuyển thì phải hiểu người sai không phải là họ mà nhiều khi cái sai chính là bản thân mình!)*